

К. Н. Петкановъ

Пъсень

Край морето, въ градинитѣ, у хората отъ нѣколко дни ставаше промѣна, която едва можеше да се долови въ дрезгавия гласъ на морскитѣ птици, накацали по покривитѣ на Бургазъ. Пристигаше дългоочаквана гостенка. По медния грѣбъ на Странджа се движеше нейната свита и надничаше надъ морето. Чайкитѣ се дигаха, отлитаха навътре въ морето и, безъ да докоснатъ гърди до водата, се връщаха съ още по-лъскави пера. Една сутринъ слънцето хвърли бѣла коприна въ прозорцитѣ. Въ градинитѣ и дворищата сливитѣ побѣлѣха. Врабцитѣ наорлиха перушина и се забориха между цвѣтоветѣ. По улицитѣ на града всичко забърза — препускаха каруци, свирѣха автомобили, викаха продавачи, а децата като омагьосани се гонѣха и се губѣха въ игри изъ покрайнинитѣ на града.

Напуснахъ задушната стая и излѣзохъ изъ града. Безъ да искамъ, се намѣрихъ на морския брѣгъ. Морето бѣ тихо, едва се плакнѣше. Очитѣ ми не понесоха безбрѣжната ширь, зажумѣла подъ ослѣпителния блѣсъкъ на слънцето. Обърнахъ се къмъ равнината и трѣгнахъ на пѣтъ. Отначало помислихъ, че предъ мене лежи неизцѣримъ болникъ, но щомъ навлѣзохъ въ нивитѣ, срещу мене засия лицето на вълшебникъ. Преди нѣколко години този край бѣше съвсемъ забравенъ. Земята, подлежаща и смучена отъ трѣне и бурени, отглеждаше само